

Harrit

Kerrottakoon, että kalastusharrastukseni sai alkunsa, koska isäni oli todella innokas kalastaja ja penskana kuljin jonkin verran hänen mukanaan. Asuimme muutaman vuoden järven rannalla ja isäni piti järvessä jatkuvasti ainakin verkkoja. Talvisin taisi pilkkiminen olla ainoa vaihtoehto. Tosin näistä ajoista ei ole selkeää muistikuvaa, koska olin alle nelivuotias. Sitten muutimme omakotitaloon kilometrin päähän, mutta isäni jatkoi samaisen järven hyödyntämistä.

Pääasiallista saalista olivat hauet ja ahvenet. Mieleen on kyllä jäänyt sekin, että kerran saimme saaliiksi ruutanan. Kyseinen järvi oli aivan liian kirkasvetinen ja hyväpohjainen kyseiselle lajille. Aikansa asiaa pohdittuaan kylämme asiantuntijakerho tuli siihen tulokseen, että joku oli tuonut ruutanaa parin kilometrin päässä olevasta järvestä, jossa ko. kalaa oli tunnetusti runsaasti. Toinen vaihtoehto oli, että kala oli noussut oja ja puroja pitkin järveen, koska tällainen yhteys oli olemassa. Ruutanahan selviää melkoisissa olosuhteissa.

Ainoa mikä silloin pikkupoikana jäi mieleen, oli kalan erinomainen maku. Toisekseen ruutanassa ei ole ruotoja, jotka syömistä hidastaisivat. Vaikka kalasta pidänkin, varsinkin kersana ruodot tuntuivat epämiellyttäviltä. Ai niin, ne harrit.

Lähdimme kesällä 2000 Lappiin kalareissuun nelimiehisellä porukalla. Kaverini oli aika ovela kysellessään mukaan. Tietäen oman rapakuntoni kyselin kuinka pitkiä matkoja reissulla pitää patikoida. Kaverin mukaan korkeintaan kymmenen kilometriä, kunhan siitä huitaistaan Näätämon yli ja mennään vähän matkaa niin perillä ollaan.

Saavuimme paikalle, johon auto jätettäisiin ja patikointi alkaisi. Edessä oli nyppylä, jota katsellessa niskat kipeytyivät. Mieleen tuli vanha lasten ja nuorten tv-sarja, Perts ja Kilu. Erityisesti muistelin sarjassa esiintyneen paksuhkon pojan kommenttia, jossa hän toteaa väsyneellä ja kitisevällä äänellä ”eikö me voitais jo mennä kotiin”. No eihän siinä vaihtoehtoja ollut joten eikun köpöti köpöti, niin kuin opiskelutoverini tokaisi pummatessani häneltä autokyytiä.

Samaa reittiähän on kulkenut paljon muitakin, joten eksymisen vaaraa ei ollut. Epäilykseni matkan pituudesta heräsivät, kun joku ystävällinen sielu oli myöskin matkan pituuden mitannut ja jättänyt kylttien muodossa meille hyväuskoisille tiedon matkan todellisesta pituudesta. Aikani sormilla ynnäiltyäni ja karttaa tutkittuani tulin siihen tulokseen, että jo linnuntietä matkaa perille on vähintään 13 kilometriä.

Tajuttuani asian murahtelin itsekseni ja mulkoilin kaveriani, joka sanoi matkaksi vain 10 kilometriä kaikkiaan. Vakavalla naamalla vielä ilkesi väittää, että aika lähellähan tuo on. Eihän siinä loppujen lopuksi mitään, matkahan meni maisemia ihastellessa. Tosin kokemattomana kulkijana menin aika hitaasti, varsinkin pitkä viimeinen loiva nousu otti voimille. Kun sitten näin järven, jonka rantaan asetuiimme, ajattelin, että kyllä kannatti. Aito postikortti ilman pahvia ja postimerkkiä.

Pystyimme leirin ja vihdoinkin pääsimme asiaan. Järvi oli iso, osittain Suomen, osittain Norjan puolella. Lähellä oli myös pienempiä lampia ja järviä, joita kävimme kokeilemassa. Ikävä kyllä kelit olivat perillä ollessamme liiankin hyvät, jatkuvaa auringonpaistetta, suoranaista hellettä. Elämänrytmi muotoutui sellaiseksi, että kalastettiin kunnes teki mieli levätä. Hyttysiä oli mielettömästi, tapaamamme rajavartijan mielestä pahin vuosi ainakin kymmeneen hänen muistinsa mukaan. Tämän vuoksi piti nukkua teltassa, jossa heräsi viimeistään parin tunnin kuluttua julmettuun helteeseen, vain kiuas puuttui. Ja taas kalastus jatkui.

Sattui niin hassusti, että minä sain peräperää kaksi harjusta, joista toinen oli vielä poikkeuksellisen iso. Itsehän en sitä osannut arvioida, mutta mukana ollut

asiantuntijakerho sai minut asian suhteen vakuuttuneeksi. Olin ikionnellinen, enhän koskaan aikaisemmin ollut saanut kyseistä kalaa, kuullut ainoastaan puhuttavan. Paistelimme kalat, jotka itse melkein hotkin kuumana ja raakana onnellisen pyytäjän ilme kasvoillani.

Seuraavaksi ajattelin jakaa tämän ilon isäni kanssa. Kerron saaliistani hänelle heti palattuamme kotiin. Samassa mieleni muuttui haikeaksi, olihan isäni kuollut juuri tämän kesän alussa, muutama viikko sitten. Olin kuitenkin jo päässyt pahimman vaiheen ylitse surussani ja kohta mieleeni tuli isän innostunut ilme ja kiihkeä olemus, kun hän sai mieleistään saalista.